

alvorlige Mennesker, der slet ikke syntes at lægge Mærke til den.

„Har De, Hr. Hansted“ — tog Bispen endelig igen til Orde uden at se op — „Har De i Deres Studentertid, eller muligt allerede før, følt Dem særligt tiltrukket af bestemte, aandelige Strømninger indenfor den akademiske Verden . . . eller maaske udenfor denne?“

„Jeg? . . . Nej,“ sagde Emanuel langtrukket og saa' overrasket op. „Det kan jeg egentlig ikke sige. Jeg har under hele min Opvækst, og navnlig under min Studietid, levet meget ensomt og tilbagetrukkent. I det sædvanlige Studenterliv har jeg saa at sige aldrig deltaget.“

„Men De har dog blandt Deres Kammerater haft Venner, der har øvet Indflydelse paa Dem . . . De har været Medlem af religiøse, literære eller maaske politiske Diskussionsklubber, ikke sandt?“

„Nej, det har jeg ikke . . . nogen virkelig Ven har jeg vel overhovedet aldrig haft. Jeg har, siden jeg blev voksen, næsten udelukkende været henvist til mig selv og til Selskab med Bøger. For det politiske Liv har jeg altid været fuldkommen fremmed.“

„Ja saa,“ sagde Bispen kort og rømmede sig; der kom noget skuffet i hans Tone.

„Men hvorledes er det da egentlig gaaet til,“ til-